

YARGI'NIN YENİ BİR SUÇ İHDASI - TAHRIK'DEN BÖLÜCÜLÜĞE -

T.C.K. Md.311 :

Bir suçun işlenmesini aleni olarak tahrik eden kimse aşağıda yazılı şekillerde cezalandırılır.

Müteakip fıkralarda da, tahrik ettiği cürmün cezasına göre ceza oranları getirilmiştir.

Ayrıca tahrikin kitle haberleşme araçları ile yapılması halinde cezaların arttırılacağı hükmü getirilmiştir.

Bu madde “**Suç işlemeğe açık tahrik**” başlığını taşımaktadır.

Suçun Maddi unsuru: Tahriktir. **Tahrik:** Başkalarını belli bir suç işlemeye iteleme veya suç olan fiil ve harekete davet olarak nitelenebilir. Tahrik hale veya geleceğe ilişkin olabilir gibi, şarta bağlı da olabilir. Doktrinde, 311.madde, suç işlemeye tahrik bakımından tamamlayıcı hükümdür. Bu nedenle, kanunda belli özel suçlardan birini işlemeye tahrik halinde 311. madde değil, o suça ilişkin madde uygulanır. **Mesela:** Askerleri itaatsizliğe teşvik (m.153), Halkı askerlikten soğutmak (m.155), Ahaliyi belli ve sayılı cürümleri işlemeye tahrik(m.172), Din hizmetlilerinin halkı kanunlara itaatsizliğe tahrik(m.242) hallerinde 311. madde değil, ilişkin olduğu madde uygulanır.

Suçun Manevi unsuru: Kast'tır. Failin tahrik ettiği fiilin suçluluk vasfını bilmesidir. Fiilin hukuki mahiyetini bilmesi aranmaz.

T.C.K. Md. 312 :

Kanunun cürüm saydığı bir fiili açıkça öven veya iyi gördüğünü söyleyen veya halkı kanunlara itaatsizliğe tahrik eden kimse altı aydan iki yıla kadar hapis ve para cezası

Halkı; sınıf, ırk, din, mezhep veya bölge farklılığı gözeterek kin ve düşmanlığa açıkça tahrik eden kimse bir yıldan üç yıla kadar hapis ve para cezası ile cezalandırılır. Bu tahrik umumun emniyeti için tehlikeli olabilecek bir şekilde yapıldığı takdirde ceza üçte birden yarıya kadar arttırılır.

Yukarıdaki fıkralarda yazılı suçları 311.maddenin ikinci fıkrasında sayılan vasıtalarla işleyenlere verilecek cezalar bir misli arttırılır.

Bu madde “**Suçta kapalı tahrik**” başlığını taşımaktadır. “Dolayısıyla tahrik” de denmektedir.

Bu maddelerde sayılı **suçların maddi unsuru**: Övmek ve tahriktir.

Övmek: Meşru olmayanın meşruluğuna inandırmak veya kanuna karşı gelmeyi öğretmektir.

Tahrik: Başkalarını belli bir suçu işlemeye iteleme veya suç olan fiil ve harekete davet olarak nitelenebilir. Tahrik hale veya geleceğe ilişkin olabildiği gibi, şarta bağlı da olabilir. 312. Maddedeki cürüm bir " Tehlike suçu " dur. Neticenin meydana gelmiş olup olmamasına bakılmaz. Tahrik varsa suç oluşmuştur.

Kanundan maksat: Her türlü yani, kamu hukuku veya özel hukuk kanunlarıdır. Hâlbuki mehz İtalyan Kanununda yalnızca Kamu hukuku kanunlarına itaatsizliği tahrik suçu saymıştır. Kanun koyucu Kamuyu doğrudan değil, dolaylı yoldan ilgilendiren alanlarda da, kişilerin bu kanunlara karşı inançlarından doğan muhalefetlerini kamu aleyhinde suçlar kategorisinde saymıştır.

Suçun Manevi Unsuru: Genel Kasttır.

Cezayı arttıran haller: 2.fıkıradaki suçun ağırlaştırıcı nedenleri olarak Halkı, belli saikler altında kin ve düşmanlığa tahrik, umurun emniyeti için tehlikeli olabilecek şekilde tahrik ve kitle iletişim vasıtaları ile suçun işlenmesi olarak sayılmış ve doktrinde de bu şekilde ifade ediliyor olsa da, 2.fıkranın ilk cümlesi ile "Halkı sınıf, din, mezhep veya bölge farklılığı gözeterek kin ve düşmanlığa açıkça tahrik etmek" fiilinin cezalandırılması, başlı başına bir suç ihdasıdır. Uygulamalar dikkate alındığında (ki aşağıda örneklenecektir) bu hükmün doğru olduğu görülecektir. 1.fıkıradaki suçlar ile cezaların arttırılması anlamında bir ilişki yoktur. Sırf bu husus bile bu maddenin vazı sırasında ileride doğabilecek gelişmelere karşı yedekte tutulmak üzere düzenlenmiş bir madde olduğunu göstermektedir. Bu hususa bilahare değineceğiz.

312. Madde'nin son dönem uygulamalarını hazırlayan gelişmeler:

- 1- Terörle Mücadele Kanununun kabulüne kadar
- 2- Terörle Mücadele Kanununun kabulünden sonraki gelişmeler.

T.M.K.nun kabulüne kadar:

75 yıllık TBMM tarihi ve yapılan kanuni düzenlemeler için, tarihi süreç içerisinde bir takım olumsuz gelişmelerin akabinde bu düzenlemelerin yapıldığı empoze edilmektedir. Bu doğru değildir. Olumsuz gelişmeler, yasal düzenlemeleri dayatanların ve kanunlaştıranların marifetidir. En önemli örneklerden birinden başlayalım.

29 Nisan 1920 tarih ve 2 sayılı Hiyaneti Vataniyye Kanununun 1.maddesi orijinal metninde:

"Makam-ı mualla-yı hilafet ve saltanatı ve memalik-i mahrusa-i şahaneyi yed-ecanipten tahlis ve taarruzatı def-i maksadına matuf olarak teşekkül eden BMM'nin

meşruiyetine isyanı mutazammın kavlen veya fiilen veya tahriren muhalefet veya ifsadatta bulunan kes'an, hain-i vatan addolunur".

Sadeleştirirsek:

"Ali makam olan hilafet ve saltanatı ve Osmanlı ülkesini yabancıların elinden kurtarma ve saldırıları defetme maksadıyla kurulan TBMM ' nin meşruiyetine isyanı içeren sözlü veya fiili veya yazılı şekilde muhalefet eden veya fesatlıkta bulunan kimseler vatan haini sayılırlar".

Bilindiği gibi bu kanun hemen akabinde hilafet ve saltanatı koruyanlar aleyhinde işletilmiş ve birçok baş darağacında sallandırılmıştır.

25 Şubat 1925 de Kanunun bu 1.maddesi tamamen değiştirilir ve şu şekli alır:

"Dini veya mukaddesatı diniyeyi, siyasi gayelere esas ve ittihaz maksadıyla cemiyet teşkili yasaklanmıştır. Bu tür cemiyetleri teşkil edenler veya bu cemiyetlere dahil olanlar haini vatan addolunurlar. Dini veya dince mukaddes sayılan ŞEYLERİ siyasete ittihaz ederek şeklen devleti tebdil ve tağyir veya devlet emniyetini ihlal ve dince mukaddes sayılacak ŞEYLERİ alet ederek her ne surette olursa olsun halk arasında fesat ve nifak sokmak için gerek ferden ve gerekse cemiyet olarak sözlü veya yazılı veyahut fiili bir şekilde veya nutuk iradı ve neşriyat icrası suretiyle harekette bulunanlar kezalik vatan haini addolunurlar. Ve Hiyanet-i vataniyye Kanunu mucibince tecziye edilirler ".

İnsanların dinlerindeki kutsalları "**şeyler**" olarak ifade eden bu kanun elbetteki suçlu suçsuz tüm inananlara uygulanacaktı. O günlere ait bilgiler karıştırıldığında bu vasıfları taşıyan insanların olmadığı görülecektir. Fakat kanun yapımcılarının korktuğu husus şudur: Hilafet ve saltanatı koruyacak olan TBMM.nin birkaç yıl sonra bunları ortadan kaldırma iki yüzlülüğünü affedemeyen insanlar çıkabilir. Ne olur ne olmaz sağduyu her halükarda ezilmelidir. O halde bu düzenlemeler ileride lazım olur düşüncesiyle yapılmış ve de konjonktüre göre de uygulanmıştır.

Bir başka örnek **LAİKLİK**

1937 yılına kadar laiklik gündemde değildir. Fakat hazırlık olarak 1925 de " devletin dini İslâmdır " ibaresi Anayasadan çıkarılmış, 1937 de de Laiklik bir din kuralı imiş gibi değerlendirilip anayasaya sokulmuş ve kutsallaştırılarak TCK.da yapılan ilave düzenlemelerle korunmaya çalışılmıştır. Her akliselimin kabulleneceği gibi Laiklik, bu ülkenin ve bu ülke insanların ne 1920 lerde, nede 1995 lerde kutsalı değildir. Ve bu insanların iradeleri sonucu kutsal kabul edilmemiştir. Ancak 1920 lerden bu yana halkına rağmen batılılaşmış bir grubun dini inancı olarak süregelmiştir.

TCK.nun 312/2 maddesinde kavram olarak bulunmasa ve tanımlanmasa da, uygulamalara kaynaklık eden laiklik ve laiklik karşıtlığı üzerinde durmak gerekir:

T.C. tarihinde Müslümanlar laikliği eleştirmiş fakat laiklere saldırmamış, kin ve düşmanlığı tahrik etmemiştir. Zaten 70 yıllık uygulamalar buna fırsat vermezdi. Vatan haini olmak ağır bir ithamdı. Mevcut sistem de bunu bildiğinden Hıyanet-i vataniye kanunu 1991 yılına kadar uygulanmadığı halde yedekte tutulmuştur. Tâki yerine 3713 sayılı TMK. gelene kadar. Zira artık vatan haini yerine " bölücülük " kavramı gündemdedir. Kürek cezaları gibi cezalar da uygulayıcıları komik duruma düşürebilir.

Fakat T.C.tarihine baktığımızda: İlk dönemlerde İslam'la ve Müslümanlarla gerek devletin resmi kurumlarının, gerekse basının nasıl alay ettiği ve bir kısım insanları ilerici veya batılı, bir kısım insanları da gerici veya yobaz diye ayırma tabi tuttuğu açıkça görülmektedir. Daha sonra da insanların laiklik kumpasından geçirilerek farklı inançların reddedilmesi, yok sayılması, aşağılanması dönemi laiklik adına yapılmaya başlanmıştır. Yani laiklik artık bir yönetim ilkesi olmaktan çıkarılmış, bir inanç sistemi, bir din olarak diğer dinler üzerine hâkimiyet tesisi için kullanılır olmuştur. Bu din de gücünü kanunlardan ve uygulayıcılardan almaktadır.

T.M.K.nun Kabulünden sonra:

12 Nisan 1991de meşhur 141, 142 ve 163. maddeler kaldırılıp 3713 S.K. getirilirken, Türkiye'de düşünen insanlar kaygı duymuşlardı. 163. ün kaldırıldığı bir aldatmaca idi. 141, 142 ve 163, TMK. kapsamına tanımsız terör ve örgüt suçlamaları şeklinde sokulmuş, Anayasanın başlangıç ilkelerine atıf yapılarak 12 Eylül diktası ile birlikte laiklikle ilgili düzenlemeler korunmuştu. Fakat ne hikmetse Turgut Özal'ın o günlerde var olan karizması ve kanunun PKK terörüne karşı çıkarıldığı imajı bir çok Müslüman'ı bu düzenlemeye karşı çıkmaktan alıkoymuştu. Peki, 312. madde nasıl gözden kaçmıştı:

312. madde halkı sınıf, ırk, din, mezhep veya bölge farklılığı gözeterek kin ve düşmanlığa açıkça tahrik eden kimseleri cezalandırıyordu. Müslümanların kin ve düşmanlık gibi bir arazları yoktu ve olamazdı da. Ülkenin %99 u Müslüman'dı ve diğer din mensupları ile bir kavgası yoktu. Mezhepler arasında da bir kavga yoktu. Hatta aralarında her türlü ticari ve medeni alışverişleri mevcuttu. 1977 deki olaylar Müslümanların dahil değil, Emperyalist Batıya karşı bilinçlenme sürecine giren Ortadoğu Halklarının ve de Müslümanların bilinçlenme sürecine karşı, bu süreci geriye döndürmek ve sömürge politikalarını uygulayabilmek için emperyalist güçlerin tahriklerinin ürünü idi.

Bölge farklılığı gözetmek ise tamamen bir sistem sorunu idi. Halkına yabancı 70 yıllık yönetim ve yöneticilerin, gelecekte efendilerinin oynayacağı oyuna zemin hazırlamak bedbahtlığıyla, bu ülkenin bir bölümünün insanların varlıklarını ve kimliklerini, dillerini ve tercihlerini yok sayma sorunu. Bölge farklılığı gözetmek öncelikle uygulanan sistemin bir ürünüdür.

Madde metninde laiklik veya laikler diye bir kavramın yer almaması; insanımızın laikliği bir din gibi görmemesi, onu bir yönetim ilkesi olarak algılaması olaydır. Laikliğin tarihi-

ne ve uygulamalarına bakıldığında, onun gerçekten bir yönetim ilkesi olduğu açıktır. 1937 de Laikliğin anayasaya girmesi de bir yönetim ilkesi şeklinde olmuştur. Şayet Laikliği devletin bir unsuru (Bayrak, toprak bütünlüğü gibi) anlamlandırırırsak, 23 Nisan 1920 yi ve onu meydana getiren iradeyi ve T.C. devletini inkar etmek gerekir. Zira 1937 ye kadar laiklik anayasada yoktur ve devletin olmazsa olmaz bir unsuru da değildir. 1937 den sonra da bir yönetim ilkesi olarak anayasaya girmiştir.

Bu çerçevede 312. madde üzerinde 1991 de değişiklik yapılması kimsenin aklına gelemeydi. Fakat 70 küsur yıllık çifte standart uygulaması kendini tekrar göstermiş ve 312.madde laikliğin bir din olarak algılanması ve uygulanması gündeme gelmiştir.

Şimdi sormak gerekir: Din farklılığı gözetilen kim? Türkiye’de herhangi bir din mensubunun bir başka din mensupları ile kavgası var mı? Kim hangi dine karşı kin ve düşmanlığı açıkça tahrik ediyor? Sorsanız laiklik bir din değildir diyecekler. O halde **"laik olmayan insan değildir"** ne demek oluyor? 312. madde kapsamında laiklik karşıtlığını tecziye etmek neyin nesi?

Toplumun gelişen düşünce seviyesinin altında kalmış kafalar, 163. maddeyi tarihin çöplüğüne atan, düşünceyi yasaklayan TMK ve değişiklik tasarısını gündemden çıkaran binç karşısında , “eski hesapları karıştıran Yahudi” misali, gözlerden ırak kalmış ve bölücülüğü cezalandıran bir maddeye sarılmışlardır. Kısacası 163. madde hortlatıldığı gibi, inançlarından ötürü düşüncelerini ifade edenler de **bölücülük damgası yemişlerdir.**

İslam'a, Müslümanlara, Müslümanların kutsal değerlerine **şeylerine(!)** küfredilirken 312. madde neredeydi. Yoksa bu uygulama, son dönem Amerika-İsrail-Türkiye ilişkilerinin ve Başbakanın Köktendincilere karşı yardım dilenmesinin bir sonucu mu? Veya Geçen yıl Antalya’da yapılan devlet memuru savcılarının toplantısındaki Bakanlık gölgesinin mi?

Bakınız Nusret Demiral’ın şu ifadeleri ve buna dayalı olarak yapılan uygulamalar geçmişe bir özlem değil mi? "Terörle Mücadele yasasında çok yanlışlıklar yapıldı. 163’ü kaldırdık ; serbestsiniz, özgürsünüz dedik. Daha ileri gittiler. Önce propagandasını yaptılar, ondan sonra çemaatleştiler. Şimdi de parti yoluyla iktidara gelme düşüncesine girdiler. Bunu sadece RP. için düşünmek yanlış. Bütün partilerde bu zihniyet içinde olanlar var. Dinciler için ancak 146 içinde değerlendirme yapıyoruz. Adam gidiyor. “Din kardeşlerim” diyor. O Dinden olmayan Türk vatandaşı onun karşısında demektir. Halbuki 163'e dayalı bir ortam bunları engellerdi. Ama şu anda bunu durduracak bir kanun Türkiye’de mevcut değil"

Bu sözler de hem TBMM. ve halk iradesine bir kin, hem de aldatmaca var. Bu sözleri söylediği günlerde 312. madde bir kılıç gibi önüne geleni kesiyordu. Artık **“Müslümanlar Kardeşlerdir”** ayet-i kerimesi ile düşünmek ve amel etmek de yasaklanabilir. Aslında Nusret Demiral ile bu sözlerin altına imza atabilecek bir başka çifte standart sahibi, 24 Ekim 1994 de HBB TV.sinde **“Bunlar kriz kanunlarıdır. Olağanüstü zamanlarda çıkarılır. Normal zamanlarda böyle kanun olmaz”** (Mehmet Moğultay) diyor. 75 yıldır Olağanüstü hali yaşayanlar bu sözleri daha çok duyabilirler.

Yargıtay'ın Ankara DGM.nin, bir bildiri hakkında TCK.312. maddesine göre verdiği karar ile ilgili önemli bir görüşü mevcut. Kararın gerekçesinde "**...halkın İslam ve Laik olarak bölünmesi imajının yaratıldığı, Şeriatı övücü, teokratik devlet özlemine bağlı yazı ve amaç bütünlüğü değerlendirildiğinde: Devletin temel düzenini dini esas ve inançlara uydurma ve siyaseti bu çizgide belirlemek için dini ve din duygularını alet ederek laikliğe aykırı propaganda unsurları taşıdığı, TCK.163. maddesinin 3713 sayılı Kanununun 23/c maddesiyle kaldırılmış olmasının verdiği cesaret ve pervasızlıkla şeriat düşüncesi işlenirken zorunlu olarak laik düşüncenin hedef alındığı, böylece halkı İslâm ve laik deyimleriyle kümeleştirip birbirinin karşısına koyduğu, Müslüman kitlenin dini duygularını körükleyip şartlandırarak onlara cephe ve hedef gösterdiği, bu amacının savunma stratejisi ile saldırı biçiminde gerçekleştirmek istediği, bültenin büyük puntolarla yazılmış, ana arterini oluşturan tehdit sloganında "şeriat İslam'dır, ateşle oynama" deyimleriyle ateşin yakacağı mesajının verildiği bütününde ülke insanını dini inançlara göre iki düşman kampa bölerek birbiri aleyhine kışkırttığı anlaşılmaktadır"** denmektedir.(Yargıtay.8.C.D.1992.E,1994.K)

Yani düne kadar laikliğin eleştirisini 312/2 ye aykırılık olarak telakki etmeyen yargı, artık yeni bir suç ihdas etmiş olmaktadır. Üstelik TMK.nun 8.maddesine sokulmaya çalışılıp da başarısız haliyle laiklik aleyhtarlığını **bölücülük** olarak değerlendirerek. Bu gelişme hukuki ifadesiyle **Objektif hukuk kurallarına aykırıdır**. Yürütmenin yargı yetkisini bir çok zorlamalarla kullanabildiği bir ülkede, yargının yasama yetkisini kullanmasını çok görmemek gerekir deniliyorsa, insanların bu tür düzenlemelere karşı görüş ifade etmelerini de mazur görmek haksızlık sayılmamalı. Yasama- yargı- yürütme kör dövüşüne vatandaşın katkısı mı çok görülüyor?

T.C
YARGITAY
Sekizinci Ceza Dairesi

Y A R G I T A Y   İ L A M I

Esas   No   : 1992/12710

Karar   No   : 1994/1927

Tebliğname No   : 8/99751

Halkı din farklılığı gözeterek kin ve düşmanlığa açıkça tahrik etmekten sanıklar Mahmut Börekçi, Mahmut Yavuz Güllüoğlu'nun yapılan yargılamaları sonunda: Sanıkların

TCK.nun 312/ 2-3 , 59.ncu maddeleri gereğince birer yıl sekizer ay hapis, 266.666 lira ağır para cezalarıyla hükümlülüklerine dair (ANKARA) Devlet Güvenlik Mahkemesinden verilen 4.11.1993 gün ve 111 karar sayılı hükmün süresi içinde Yargıtay'ca incelenmesi C.Savcısı ve Sanıklar Vekilleri tarafından istenilmiş olduğundan dava evrakı C.Başsavcılığından Tebliğname ile 30.12.1993 günü daireye gönderilmekle incelenip gereği düşünüldü:

Bülten adıyla yayınlanan sanıkların dağıttığı “Faili meçhul cinayetleri Müslümanlara yıkan Laik terörün amacı ne?” başlıklı 16 sahifelik matbu bildiri de, gazeteci yazar Uğur Mumcu'nun katli dolayısıyla binlerce kişinin katılımıyla düzenlenen cenaze töreninde (kahrolsun şeriat) diye bağırarak tepki veren bir gurubun şovunun, Müslüman¹ halkı taciz ve tahrik edici nitelikte olduğu bahane edilerek, hem savunma hem saldırı amaçlı, yazılı basından alıntılı, köktendinci karşı tepkimenin yansımasının sergilendiği, yasal kovuşturmadan soyutlanabilmek için özenli bir sistem içerisinde kümelenen metinlerde (laiklik nedir- şeriat nedir) biçimindeki iki kavramın karşıt cephelere bölüştürüldüğü, laik deyiminin İslam aykırılığı olarak algılandığı, bu deyim muhataplarını önce guruh diye azımsayıp adlandırmışken, sonra azınlık, daha sonra da büsbütün boyutlandırarak şeriat yanlısı İslam'ın dışındaki hemen herkesi bu tanımlamaya ithal ettiği, Amerikan ve batı emperyalizminin kuklaları olarak din düşmanlığı yaratmakla suçladığı, Müslüman halkın Kur'an hükümlerine uyma ve toplumsal yaşantılarını dinlerinin gereğine uydurma odaklarında yoğunlaşan istek ve ihtiyaçlarına, 70 yıldır karşı çıkıldığı, son zamanlarda da İslami hareketin (terör örgütü) suçlamasıyla halktan koparılmak istendiği, faili meçhul gibi görünen, aslında CIA-MOSSAD gibi gizli örgütlerin eseri olan cinayetlerin İslami harekete yamandığı, bu bölücü gayretleriyle emperyalizmin maşası olan laiklerin Müslüman toplumda yerlerinin olmadığı ifadesiyle halkın İslam ve laik olarak bölünmesi imajının yaratıldığı, Şeriatı övücü, teokratik devlet özlemine bağlı yazı ve amaç bütünlüğü değerlendirildiğinde: Devletin temel düzenini dini esas ve inançlara uydurma ve siyaseti bu çizgide belirlemek için dini ve din duygularını alet ederek, laikliğe aykırı propaganda unsurlarını taşıdığı, TCK.nun 163.ncü maddesinin, 3713 sayılı kanununun 23/c maddesi ile kaldırılmış olmasının verdiği cesaret ve pervasızlıkla şeriat düşüncesi işlenirken , zorunlu olarak laik düşüncenin hedef alındığı, böylece halkı İslam ve laik deyimleriyle kümeleştirip birbirinin karşısına koyduğu, Müslüman kitlenin dini duygularını körükleyip şartlandırarak onlara cephe ve hedef gösterdiği, bu amacı savunma stratejisi ile saldırı biçiminde gerçekleştirmek istediği, bültenin büyük puntolarla yazılmış ana arterini oluşturan tehdit sloganında "Şeriat İslam'dır, ateşle oynama" deyimiyile, ateşin yakacağı mesajının verildiği, bütününde ülke insanını dini inançlara göre iki düşman kampa bölerek birbiri aleyhine kışkırttığı anlaşılmaktadır.

Her ne kadar savunmada yerel C.Savcısının temyizinde ve tebliğnamede laikliğin bir dünya görüşü, yönetim tarzı, bir hukuki kavram, bir yaşama biçimi olduğu, din ve mezhep farklılığı bünyesinde yorumlanamayacağı ileri sürülmüş ise de bu düşünceler inceleme konu-

¹ Yargıtay karar metninde İslam, Müslüman, Yahudi, Kur'an gibi özel isim ve kavramlar özensiz olarak küçük harflerle yazılmış olup, tarafımdan büyük harfe çevrilmiştir.

su bültende laik deyimini (anti İslam) olarak değerlendirilip (İslam)ın karşısına getirilmiş, anayasamızın ikinci maddesinde Cumhuriyetin nitelikleri arasında gösterilen ilke yada devletin vicdan özgürlüğüne dayalı dine müdahale etmemesi şeklindeki sözlük anlamında kullanılmamış olmakla isabetli görülmemiş, basılı bülten şeklinde dağıtılan bu yazıda TCK.nun 312/2 maddesinde belirtilip ,

Suçta kapalı tahrik olarak değerlendirilen (Provocation indirecta) da da denilen ve kamu düzenine karşı bir tehlike suçu oluşturan özel ağırlık niceliği bulunan suç unsurlarının tekevvün ettiği kabul olunmuş, tebliğnamedeki aksine bozma düşüncesine iştirak edilmemiştir. Ancak,

647 sayılı yasanın lehe olan hükümlerinin uygulanması istemi hakkında olumlu-olumsuz bir karar verilmemesi,

Bozmayı gerektirmiş, sanıklar vekilleri ve C.Savcısının temyizleri bu itibarla yerinde görülmüş olmakla hükmün kısmen tebliğname hilafına (BOZULMASINA) 1.3.1994 günü oy birliği ile karar verildi.

Başkan	Üye	Üye	Üye	Üye
H. Aksoy	R.Sönmez	N.Tankut	O.Kızılkılıç	S.Çetinkol